

JODY SHIELDS
GÖRGÜ TANIĞI
İNCİR

♥
CAN

ROMAN

İNGİLİZCE ASLINDAN ÇEVİREN
İNCİ YANKI

Jody Shields
GÖRGÜ TANIĞI
İNCİR

Can Yayınları: 1747
Çağdaş Dünya Edebiyatı: 699

The Fig Eater, Jody Shields

© Jody Shields, 2000

© Can Sanat Yayınları Ltd. Şti., 2005

Bu eserin Türkçe yayın hakları Ash Karasuil Telif Hakları Ajansı ve Little, Brown and Company (Inc.), New York, ABD aracılığıyla alınmıştır. Tüm hakları saklıdır.

1. basım: Temmuz 2008

Yayına Hazırlayan: Seçkin Selvi

Kapak Tasarımı: Erkal Yavi
Kapak Düzeni: Semih Özcan
Dizgi: Hayriye Kaymaz
Düzelti: Fulya Tükel

Kapak Baskı: Çetin Ofset
İç Baskı ve Cilt: Özal Matbaası

ISBN 978-975-07-0954-8

CAN SANAT YAYINLARI

YAPIM, DAĞITIM, TİCARET VE SANAYİ LTD. ŞTİ.

Hayriye Caddesi No. 2, 34430 Galatasaray, İstanbul

Telefon: (0212) 252 56 75 - 252 59 88 - 252 59 89 Fax: 252 72 33

<http://www.canyayinlari.com>

e-posta: yayinevi@canyayinlari.com

Jody Shields
GÖRGÜ TANIĞI
İNCİR

ROMAN

İngilizce aslından çeviren
İNCİ YANKI

CAN YAYINLARI

Jody Shields, sanat dalında üst lisans yaptıktan sonra uzun yıllar *Vogue*, *House and Garden* ve *New York Times Magazine* dergilerinin editörlüğünü yaptı. Bu süreçte *All That Glitters: Glory of Costume Jewellery* (Parıldayanlar: Kostümlere İşlenen Mücevherlerin Işıltısı) ve *Hats: A Stylish History and Collector's Guide* (Şapkalar: Bir Moda Tarihi ve Koleksiyoncu Rehberi) adlı iki kitap yazdıktan sonra ilk romanı olan *Görgü Tanığı İncir* (2000) ile büyük başarıya ulaştı. Bu kitabı 2006'da yayınlanan *The Crimson Portrait* (Kızıl Portre) izledi. Sinema ve televizyon senaryoları da yazan Shields'in gravürleri özel koleksiyonlarda ve MOMA'da (Modern Sanat Müzesi) yer alıyor.

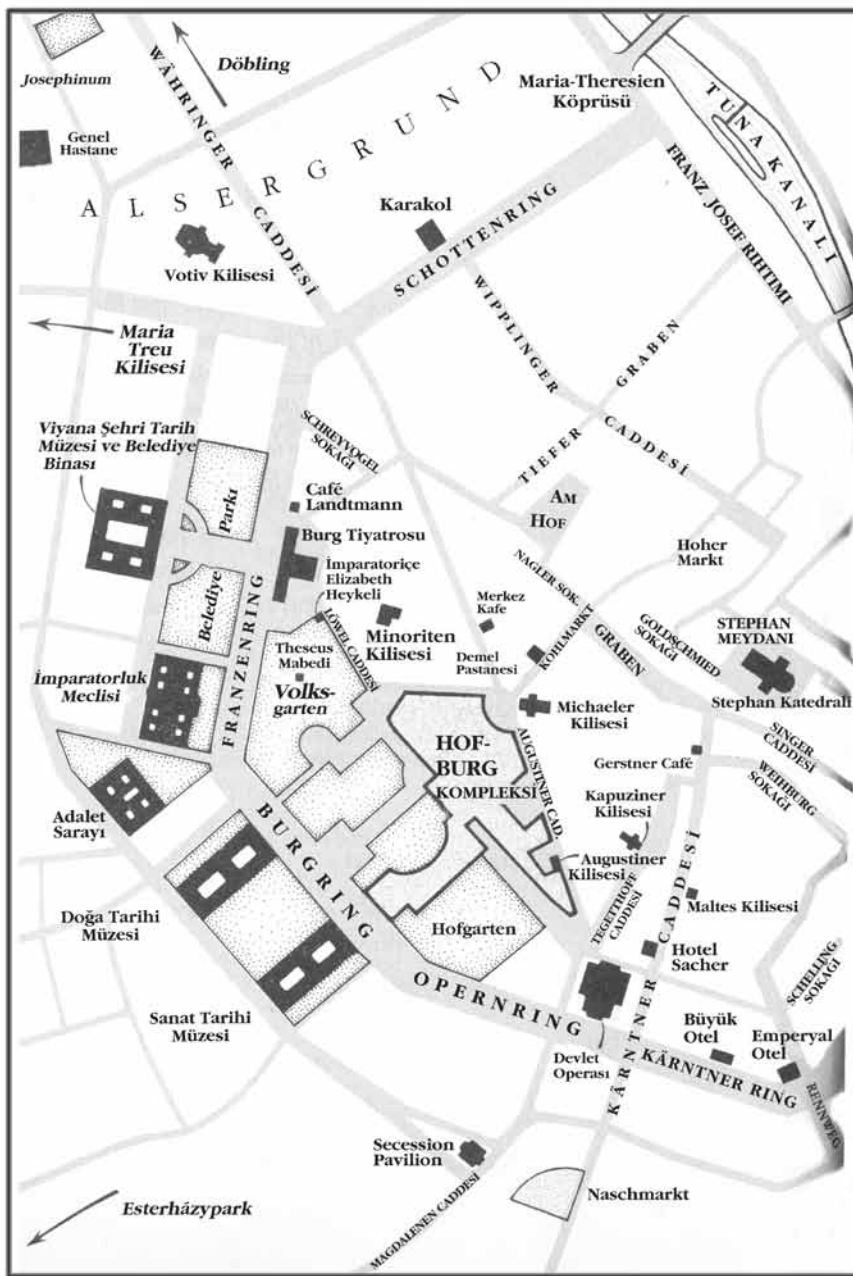
İnci Yankı, Bursa Gazi Anadolu Lisesi'ni bitirdikten sonra yükseköğrenimini Hacettepe Üniversitesi ve Boğaziçi Üniversitesi'nde tamamladı. Çevirmenlik mesleğini çağdaş dünya edebiyatından yapıtları dilimize kazandırarak sürdürüyor.

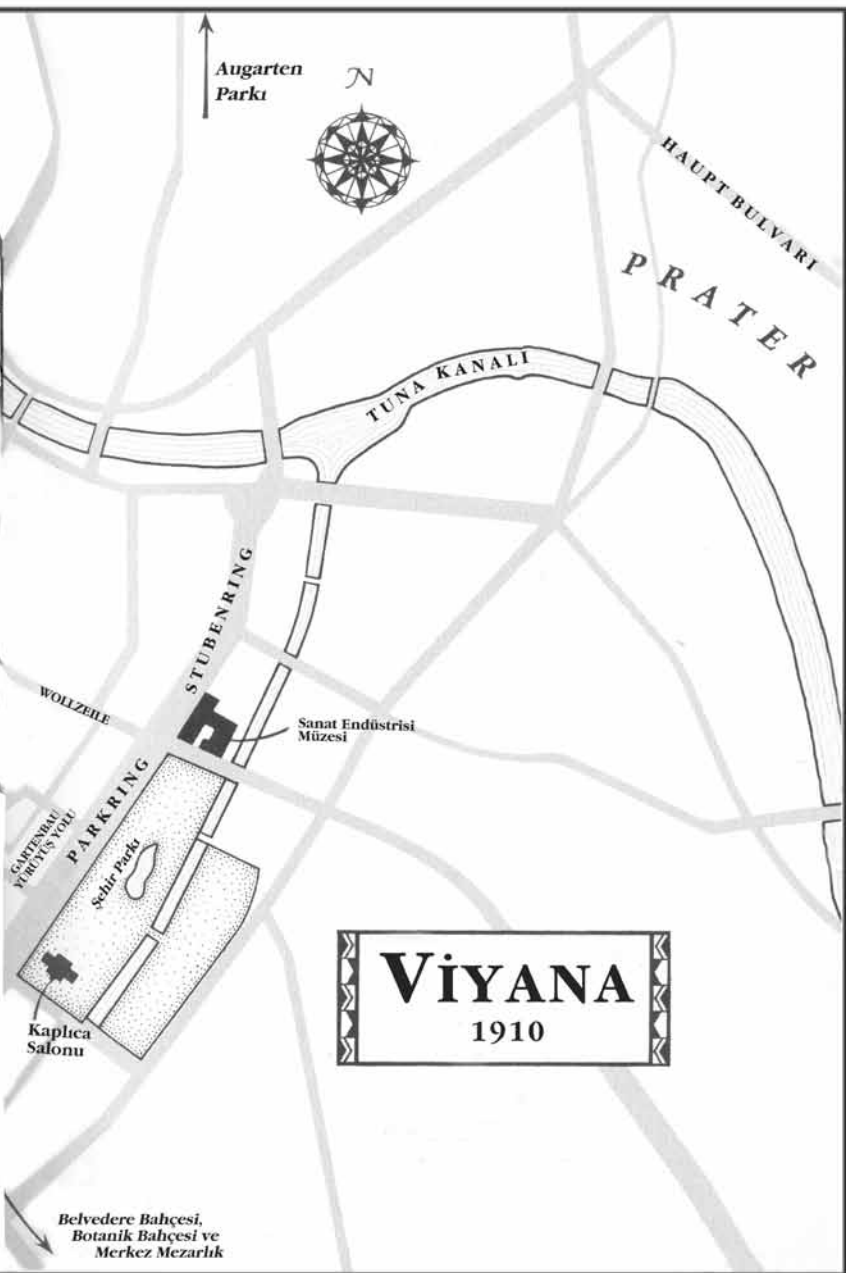
*Kathleen Bishop
Richard Jay Kohn
John Owen Ward için*

Bir soruşturma memuru, çeşitli tanıklar tarafından kasıtlı olarak ya da şans eseri itildiği yolları asla ve hişbir koşul altında izlememelidir. Suęun nasıl işlendiğini görevlinin kendi kendine kurgulaması, tek etkili yöntem oluşunun yanı sıra en ilgi çekici, araştırmacıyı uyaran ve içinde uyanık tutan yöntemdir.

R. Hans Gross
“System der Kriminalistik”¹, 1908

¹ *Kriminoloji Sistemi* adındaki bu kitap, alanındaki ilk yapıtlardan biridir. (Y.N.)

BİRİNCİ BÖLÜM

Kızın cesedinin yanında dikiliyor. Bir an için aşağı bakıyor, sonra özenle cesedin etrafında duran dar tahtaların üzerinden geçiyor. Otların üstünde yürüyor ve yas tutuyormuş gibi görünen üç adama katılıyor. Kimse konuşmuyor. Ceset ressam bekleyen bir natürmort gibi poz vermiş duruyor.

Aletlerini bir omzunda dengelemiş, tahtaların üstünden yavaşça geçen fotoğrafçıyı izliyorlar. Fotoğrafçı duruyor ve üçayaklı sehpanın ayaklarını nazikçe yerlerine indiriyor, sonra da büyükçe fotoğraf makinesini doğrudan kızın tepesine dikiyor. Başını kaldırmadan parmaklarını şaklatıyor. Gözleri bir tepsiyle taşıdığı beyaz toz piramidine odaklanmış, bir uyurgezerin garip, kendinden emin adımlarıyla yürüyen bir çocuk aralarından geçerken, adamlar fenerlerini bir ellerinden ötekine geçirerek sessizce kenara çekiliyorlar.

Fotoğrafçı makinenin netlik ayarını yaparken, gerinlikle bekleyen çocuk onun yanında duruyor. Fotoğrafçı onu görmezden geliyor. Kameranın arkasında iki büklüm eğiliyor ve başının üzerine siyah bir örtü çekiyor. O gizli karanlığın içinde, fotoğraf makinesinin merceği ölen kızın ağzının çevresine odaklanıyor. Fotoğrafçı anlaşılmasın bir şeyler mırıldanıyor, sonra eli görmeden bezin altında çıkmaya çalışıyor. Parmaklarını şaklattığı an çocuk bir kibrit yakıyor ve tepsideki toza tutuyor. Gözleri kör eden bir flaş kızın bedenine, katılmış kollarına ve bacaklarına,

elbisesinin kıvrımlarına, saydam, beyaz bir ışık sererek, kızı tuhaf bir pozda yatan, çimenlerin üstüne düşmüş bir heykele dönüştürüyor. Boynunun altındaki oyuklukta, başının omzuna doğru eğildiği açıda ve uzanmış kolunun altında siyah boşluklar, gölgeler var. Diğer kolu yüzünü saklıyor. Işık ardında bir koku bulutu bırakarak yok oluyor. Yanık kükürt.

Müfettiş kızın bu sere serpe uzanmış vurucu görüntüsünü, bedeni kesilerek açıldıktan, garip bir şekilde yumuşak ve akışkan hale geldikten sonra bile aklında tutuyor.

Kız, Volksgarten'de, Kaiserin¹ Elizabeth'in oturan taş figürünün yanında yatıyor. Heykel kısa boylu çiçeklerin kuşatmasındaki fıskıyeye bakıyor, arkasında da yaklaşık dört metre yükseklikte kavisli bir çalı duvarı var. Park *Beiseln*'lerin² müzik, içki ve kadın sundukları, Viyana'nın adı çıkmış mahallesi Spittelberg'den kısa bir mesafe uzaklıkta.

Müfettiş, kızın cesedinin yanındaki bir parça buruşturulmuş beyaz kâğıt ya da kumaşa benzeyen şeyi işaret ediyor. Polislerden ikisi başlarını sallayıp tahtaları kaldırmaya başlıyorlar. Geç olmaya başlamasına rağmen hareketleri aceleci değil. Kumaşa giden bir patika oluşturmak için iki taşın üstüne bir tahta koyuyorlar. Eğer yerde ayak izleri varsa, tahtalar bunları koruyacak.

Geçen sene, 1909 baharında, başka bir soruşturma sırasında, Müfettiş olay yerindeki karların üzerindeki ayak izlerini, her birinin üstüne geçici olarak birer saksı koyup korumuştur. Kumda, yumuşak çamurda ya da tozda bırakılan ayak izlerini korumak için başka yollar vardır.

Fotoğrafçının çırağı sabırla başının üstünde bir fener tutarken, Müfettiş, tahtaların üstüne, kumaşın küçük bir nesnenin üzerine kabaca serildiğini görece kadar çömeliyor. Yuvarlak bir şey. Etrafında sinekler ve tatlı, iğrenç bir koku var. Deri bir keseden cımbız çıkararak kumaşın

¹ İmparatoriçe. (Ç.N.)

² Viyana'ya özgü, ünlü restoranlar. (Ç.N.)

bir ucundan tutuyor. Azıcık yapıyor. Kumaşı kaldırdığında iç tarafında koyu renk bir leke olduğunu görüyor ve kumaşı bir zarfın içine koyarken cismin ne olduğunu anlayınca şoke oluyor. Birisi genç bir kadını öldürmüş ve cesedinin yanına dışkılamış. Müfettiş ayağa kalkınca terlediğini fark ediyor. Gömleği ıslak, askıları omuzlarının üzerinde ıslak çizgiler haline gelmiş. Nemli gece havası, kızın kıyafetlerinin de bedeninin üstüne çökmesine neden olmuş. Hava sıcak; ağustos sonu için olağandışı sıcaklıkta.

Bir fotoğraf daha çekmeye hazırlanıyorlar. Fotoğrafçı Egon üçayaklı sehpayı oraya sürüklüyor. Sehpayı kuruyor, fotoğraf makinesini aşağı indiriyor ve yumuşak dışkıya elli santim kala durduruyor. Adamlardan biri, makineyi odaklamak için görebilsin diye dışkının üstüne fener tutuyor. Müfettiş geri çekiliyor ve başını çevirerek flaş barutunun tutuşurken çıkardığı fısıltılı cızırtıyı bekliyor. Bir dakika sonra fener ışığı patlamanın gölgesinde kalıyor. Günler sonra fotoğrafa baktığında, cesedin etrafındaki çimenler, ışık patlamasının etkisiyle makinenin içindeki cam negatifteki filmin içine işlenmiş gibi değil de sanki donmuşlar gibi kaskatı görünüyorlar.

Kızı çevreleyen tahtalar kaldırılınca, kız yerde bir başına, daha da kırılğan görünüyor. Etrafında herhangi bir nesne, bariz bir ipucu bulamıyorlar. Kalın çimen tabakası olası ayak izlerini maskeliyor. Bölgeyi yarın gündüz, ışık daha iyiyken tekrar araştıracaklar.

Karanlıkta seçilemeyen Müfettiş, Kaiserin Elizabeth'in heykelinin yanındaki mermer platformda duruyor. Uzun boylu bir adam ve neredeyse heykelin başına kadar ulaşabiliyor. Usulca heykelin omzuna dokunuyor. Başka bir zaman kendisinin böyle bir aşırılıkta bulunmasına asla izin vermezdi, ancak anıtın yanında hiç beklenmedik bir biçimde cesedin bulunması Müfettiş'i sarsmıştı. Kaiserin Elizabeth, Franz Josef'in karısıydı. 1898'de suikasta uğramış, bir deli tarafından kombinezonunda sadece bir zerre kan bırakacak kadar şeytani incelikte bir

bıçakla kalbinden bıçaklanmıştı. Son sözlerinin “*Sonunda,*” olduğu söylenir.

Müfettiş, heykelle kızın cesedinin yeri arasında bir bağlantı olup olmadığını düşünüyor.

Önündeki adamlar fenerlerin oluşturduğu ışık çemberinin içinde sessizce hareket ediyorlar ve onların karanlık figürleri arasından kızın daha beyaz şeklini seçebiliyor. Parkın hemen ardında, İmparatorluk Sarayı'nın bir kanadı görünüyor. Ağacların arkasından, Ringstrasse çevresinde ilerleyen tek tük, görünmez at arabalarının sesleri geliyor.

Polis yöntemlerine göre olay yerinin tanımı yazılmadan önce her zaman bir çizim yapılır. Fener taşıyan çocuğun yakından takip ettiği Egon, kızın cesedinin etrafında kaba bir kare oluşturacak şekilde üç yüz altmış adım atıyor ve bu ölçümü, imparatoriçenin anıtını yüzey haritalarında yer belirleyici simge olarak kullanılan bir tireyle işaretleyerek bir grafiğe aktarıyor. Ölen kızın saçını bozmadan, şerit metrenin ucunu kızın başının hemen arkasından yere bastırıyor ve anıtın tabanına kadar bir buçuk metre ölçüyor. Kızın sağ kolu karanlık yüzünün üzerine bükülmüş, bu yüzden şerit metreyi aynı noktaya doğru omzundan uzatıyor. Neredeyse iki metrelik bir uzaklık. Son olarak kızın beyaz keten çizmelerinden patikaya doğru çekiyor şerit metreyi; bir metreden biraz fazla. Çizim tamamlandığında kâğıdı imzalayıp tarihi yazıyor.

Kızın bedeni artık çizimin merkez noktası olarak tekrar şekillendirildi. Sanki bir denizyıldızı ya da güneş saatimiş gibi kafasından, kollarından ve bacaklarından, onu tam bu yere ve tam bu saate iğneleyen ışınlar saçılıyor.

Ölen kız hareket ettirilmeden önce Müfettiş usulca inci küpelerini çıkarıyor. Saatinin kayışını kesiyor, bileğinden alıyor ve bunları mika zarfın içine mühürlüyor. Biraz daha ışık istiyor ve tepesinde tutulan iki fenerin aydınlığında ağırlığını tek eline vererek kızın üzerine doğru diz çöküyor. Kıza dokunmamaya dikkat ederek makasın ucunu ince pamuk elbisesini hafifçe hareket

ettirmek için kullanıyor. Ara sıra büyüteç istiyor. Gözleri elbisenin –göz alıcı bir alan halindeki– parlak beyazıyla dolu olan Müfettiş, elini kazara kızın çıplak koluna koyana kadar, kumaşın altındaki bedeni aklına getirmiyor. Elini hemen geri çekmesine rağmen, kızın soğuk derisinin etkisi sanki sıvı bir şeylere dokunmuş gibi avucunda kalıyor. Elini pantolonuna siliyor.

Diğer adamların ani tepkisini fark ettiklerini biliyor. Kızın başparmağını iyice yere bastırarak, kendini tekrar ona dokunmaya, büyüyü bozmaya zorluyor. Parmak biraz sertleşmiş; Müfettiş kızın en azından dört saattir ölü olduğunu tahmin ediyor. Ölüm sonrası katılma ilk önce küçük kasları etkilemesine rağmen, havanın sıcaklığı hesap yapmasını zorlaştırıyor. Elbisenin yakasının altında açık renk bir saç buluyor ve yardımcısı Franz, hiç konuşmadan saçı koyması için boş bir cam şişe uzatıyor. Kıyafetlerinde kan lekesi bulunmuyor. Ancak kızı yerden kaldırdıklarında beyaz elbisesinin arkasının lekelenmiş olduğunu görüyorlar.

Egon kızı sedyeye atınca kusuyor. Diğer adamlar başlarını çeviriyorlar. Müfettiş de onu görmezden geliyor ama sıkıntısını anlıyor. Egon'un midesini bulandıran cesedin kımıldaması, hareket eder gibi görünmesi oldu. Müfettiş, polislerden birine şafak vaktine kalan birkaç saatte, olay yerinde kalmasını emrediyor.

Franz hava aydınlanır aydınlanmaz parmak izi aramak için imparatoriçenin anıtına gidiyor. İlk önce heykeli, ince devetüyünden bir fırçayla kırmızı toza buluyor. İkinci sefer kömür tozu kullanıyor. Aynı parmak izi tozları, Volksgarten'in girişindeki dekoratif kupalara ve mermer kapı sövelerine de uygulanıyor.

Franz bütün taşların iz tutmayacak kadar pürüzlü olduklarını bildiriyor.

Kızın cesedi, aynı günün öğleden sonrasında Shottenring'deki polis istasyonunun morgunda. Adamlar otopsi

sırasında çürümenin ve formalinin kokusunu bastırmak için sigara içiyorlar. Tavan pervanesi odayı serinletiyor, ama aynı zamanda kızın yattığı metal masanın üzerine üfledikleri sigara dumanlarını da çekiyor. Cesedin gölge gibi üzerlerini kaplayan kokusunun altında çalışıyorlar.

Franz, makası yavaş darbelerle kızın elbisesinin iki yanından aşağı ve omuzlarının üstünde yürütüyor, sonra elbiseyi kaldırıyor. Dantelleri yırtarak aştıktan sonra, kalın çadır bezi korseyi büyük bir bıçakla keserek belinden aşırıyor. Masaya eğilen beyaz ceketli doktorla, korse- nin içine girmek herhalde daha uzun zaman almıştır, diye şakalaşüyor. Daha yaşlı olan adam da en az Franz kadar sarışın, ama saçları azalmaya başlamış. Pembe kafası kızın rengi solmuş yüzünün üstünde dolaşıyor. Doktor başını kaldırmadan onaylıyor. “Sanırım on sekiz yaşlarındadır,” diyor. Boş odada sohbetin pek tadı olmuyor.

Kıyafetler parçalara ayrıldı, etiketler çıkarıldı. Her şey Kohlmarkt’taki Farnhammer, Maison Spitzer, Ungar & Drecoll gibi iyi *Bürger*¹ mağazalarından satın alınmış.

Kimliği saptanamayan kız şimdi çıplak, başı tahta bir bloğa dayanmış. Gözleri ifadesiz ve kan çanağı gibi, dilinin bir kısmı dudaklarının arasından çıkmış. Göğsünün üst tarafı yüzüyle aynı kurşuni renkte, kırmızı boynunun yanlarında çizgi çizgi daha koyu renk lekeler var. Bedenin arkası lekelerden oluşmuş, kenarları belirsiz bir yamalı bohçaya benziyor. Dolaşım işi tamamlanmamış kan kendi ağırlığından çökerek damarlardan sızmış ve çürüyen etin koyu mor ve yeşiline dönüşerek buraya yerleşmiş. Cesedinin tepesindeki içi ayna kaplı abajur, bu renkleri eğri büğürü kıvrımında yansıtan müstehcen bir avize gibi görünüyor.

Franz, “Boğazlanmış mı?” diye soruyor.

Doktor başıyla onaylıyor.

Müfettiş içeri giriyor ve masanın diğer ucunda duruyor. Kızın bedeninin taştan oyulmuş olduğunu hayal edi-

¹ Türkçe’de tam karşılığı kentli olmasına rağmen orta sınıf burjuva çağrışımları da vardır. (Ç.N.)

yor ve ona büyük yüksekliklerden bakıyor. Bu egzersiz, kızı, araya duyguları katmadan düşünmesine yardımcı oluyor.

Doktorun kızın başının etrafını ve ağzını kapatması için dilini içeri alıp çenesinin altını bir bezle sarmasını izliyor.

“Derisini nasıl halledeceksin?” diye soruyor.

“Çamaşır suyuyla açabilirim. Saçını alırım, kafatasının arkasında ve yanlarında kesikler açarım ve on iki saat boyunca akan suyun altında bırakırım. Bu, yeşilimsi rengi açar.”

Müfettiş ona beklemesini söylüyor. Cesedi insan içine çıkabilecek hale getirmenin daha kolay bir yolu olmalı. Bir anne ya da babanın ya da belki de kız alıyan takmadığına göre yakın bir akrabasının onu teşhis etmeye geleceğini tahmin ediyor.

Daha sonra Franz’la Müfettiş koridorda sigara içiyorlar.

“Otuz yıl önce yardımcı polisken bir cesedin kafasıyla kendi kendime başa çıkmak zorunda kalmıştım,” diyor Müfettiş. “Uzak bir köyde bir cinayet işlenmişti ve ne soğutucu ne de buz vardı. Kafayı delikli bir kutuya koydum ve dereye saldı. Ama önce kafayı balıklardan korumak için bir fileye sardım.”

Morgda yalnız kalan doktor ölü kızın midesinden gri tortuları ve diğer daha katı maddelerin parçalarını ayırıyor, sıvıyı metal bir leğene döküyor.

Birkaç oda ötede Egon, Volksgarten’in ve kızın cesedinin çizimlerini stearin ve kolodyum çözeltisi bulunan bir leğene batırıyor. Kâğıt on beş dakika içinde, renk değiştirmeden kuruyacak. Çözelti, kâğıdı nemden ve mahkemede kâğıtları elleyen tanıklarla jüri üyelerinin kirli ellerinden korur.

Egon, günün ilerleyen saatlerinde Volksgarten’e geri dönüyor. Adımladığı alan birbirlerine iplerle bağlanmış

kazıklarla çevrili. Cesedin yanındaki dışkı kazınmış ve onun yerine üzerine boyayla bir rakam yazılan bir taş konmuş.

İş başındaki polis memuru Egon'a başıyla selam veriyor ve araç gereçlerini çıkarmasını aylak aylak izliyor. Genç adam sayısız denemelerle edinilen becerikli el çabukluğuyla hızlı hızlı çalışıyor. "Dikatopter" denen, küçük tahta bir kutu çıkarıyor. Teknik aletlere güvenmesine rağmen, bazen, özellikle de tümsekli zeminde adımladığı uzaklıkları ölçmek için ayağına bir pedometre bağlıyor.

Sırtı kazıklara dönük, dikatopterin açık kapağının içindeki siyah aynaya bakarak ayakta duruyor. Aynanın içindeki deliklerden aynayı on beş kareye bölen ince ipler geçirilmiş. Kızın cesedinin yerini bu işaretlere göre hesaplayabilsin diye patika ve imparatoriçenin anıtı ip ağında görününe kadar kutuyu önünde tutarak, her seferinde yarım adım atarak ilerliyor. Yaptığı işten memnun; kaçak görüntüler kelebekler gibi kutuda tutsak kalıyor.

Kutunun tabanında aynanın üstündeki grafik gibi bölümlere ayrılmış bir kâğıt var. Kâğıdın üzerine kızın cesedinin bir taslağını ezberinden, anıt ve patikayı da aynı elindeki aynanın kapağına yansıdıkları gibi çiziyor.

Koyu renk aynadaki deliklerden ışık parıldıyor ve cesedin karakalem çizimi bu parlak noktaların altında sanki bir takımyıldızının birleştirilmesiyle oluşmuş gibi asılı duruyor.

* * *

Müfettiş kızın cesedinin bulunduğu gece uyumadı.

Müfettiş kızın cesedini ilk kez tarif ederken, karısı Erszébet de kızı gözünün önüne getiriyor. Ceset bir şenlik ateşi, ışık saçan, beyaz bir ölü ateşiymişçesine adamların cesedin etrafında durduklarını; ateşin parıltısının adamların bir tapınağın kaymaktaşı sütunları gibi görünen bacaklarını aydınlattığını hayal ediyor. Ölü kız adamların

oluşturduğu halkanın içine düşmüş.

Erszébet kızın adını ve yaşını soruyor.

“Teşhis edilmedi. Doktor on sekiz civarlarında olduğunu tahmin ediyor.”

“Volksgarten’de ne arıyormuş?”

“Esrarengiz olan da bu.”

“Spittelbergli olmalı. Bir kız başka neden gece parkta olsun ki?”

“Aynı akşam daha önceden öldürülmüş olabilir. Kıyafetlerine dayanarak iyi bir aileden geldiğine inanıyorum. Cinayeti bir talihsizlik ya da *aşk cinayetiymiş* gibi duruyor.”

“Hiç şüpheli buldunuz mu?”

“Henüz yok.”

Kadın başını sallıyor ve Müfettiş’i daha fazla sorgulamıyor. Kendi kuramlarını oluşturmasına meydan bıraktığı için onun sınırlı bilgileriyle tatmin oluyor. Kızın cesedi bir zamanlar güvenli bir yer olan parkta bir gedik açıyor.

Müfettiş, ceset bulduktan iki gün sonra, sofrada ölülerden laf açmak âdeti olmamasına rağmen yemek sırasında kızıdan bahsediyor. Erszébet’ten ertesi gün ofise gelmesini ve boyalarını da getirmesini rica ediyor. Ondan ilk kez bu şekilde bir yardım istiyor.

Erszébet o gece uyuyamayınca, ertesi gün yüzünü boyayacağı adsız kızı düşünüyor. Macaristan’da ölümün onları cennetin gelinlerine dönüştürdüğüne inanıldığı için evlenmemiş genç kızlara ve kız çocuklarına cenazelerinde beyaz giydirme geleneği vardır. Ölen kız anne ve babası tarafından düğün törenlerinde kullanılan sözlerle gönderilir. Yarın kızın sahipsiz bedeninin başında sessizce eski bir dize okuyacak. *Yaşadığım sürece karalara bürüneceğim. Öldüğüm zaman beyazlarla yürüyeceğim.*

Polis merkezinde, Franz, Erszébet’in önünde koridor da yürüyor. Morga önden girmesine izin veriyor. Kızın

cesedi bir masanın üzerinde duruyor, bir bez başı dışında her yerini örtüyor. Yüzü hâlâ leke leke, cildi balmumu kadar donuk ve mat, gözleri de yuvalarında çökmüşler. Çenesini çevreleyen kumaş çıkarılmış, ağzı hafifçe açık. Uzun açık renkli saçları bir ip parçasıyla arkadan bağlanmış.

Odanın tüm soğukluğu, profilini acı acı şekillendirerek, hayattayken olduğundan daha keskin bir hale getirerek hareketsiz yüze yükleniyormuş gibi görünüyor. Bir an için, kızın ölü olduğunu hatırlayana kadar, bedeninin mutlak pasifliği Erszébet'e garip geliyor.

Dönüp burnuna bir mendil bastırana kadar dikkatini bunlar çekiyor. Sonraları, odadaki koku, çürümenin kokusu, zaman zaman davetsiz bir hayalet gibi geri dönecek. Bu sabah boya işine kendini bol bol parfüme batırarak, şişenin cam tıpasını bileklerine ve etli ensesine dokundurarak hazırlandı. Tepeye toplanmış saç firketelerle sağlamlaştırıldı.

Şimdi paletindeki kalın beyaz kurşun boyası kütesine solgun ten rengine dönene kadar kırmızı, sarı ve kahverengi toz boyalar sürüyor. Venedik pembesi. Buna kızın cildinin soğuk yüzeyine daha iyi yapışsın diye beziryağı ve sabun ekliyor.

Franz'dan kızın boynundaki örtüyü bollaştırmasını istiyor. İlk önce yüzün, ağız ve burun delikleri çevresindeki en koyu yerlerini boyuyor; parmağıyla boyayı ölü yüze harmanlamadan hemen önce elini durduruyor.

Beyaz bir macunla dolu bir kâse taşıyan adam odaya girdiğinde kadın neredeyse bir saattir cesedin üzerinde çalışıyordu. Adam kâseyi rasgele kızın karnının üzerine koyuyor. Erszébet'in odada olduğunu hatırlayarak kâseyi nezaketle masaya taşıyor.

“Ben Doktor Pollen. İşinizi bitirdiniz mi?”

Erszébet başını sallayıp kenara çekiliyor. Doktor kâsenin içindeki koyu karışımı azimle yoğurmaya koyuluyor.

“Bu benim kendi biçimlendirme formülüm. On parça beyaz mum ve iki parça Venedik petrol yağı ile birlikte eritilmiş. Yapışkanlaştırmak için patates nişastası ekliyorum.”

JODY SHIELDS

GÖRGÜ TANIĞI İNCİR

ROMAN

Viyana, 1910. Freud'un Viyana'sı. At arabalarının, maskeli baloların, şık kafelerin şehri. Karanlıkla aydınlığın, batıl inançla bilimin eşliğinde bozalayan bir imparatorluk kenti. Varlıklı ve tanınmış bir ailenin kızı olan Dora bir yaz gecesi öldürülür. Cinayeti kriminoloji alanındaki bilimsel gelişmeler ışığında soruşturan müfettiş, bir yandan da büyüye, gizemli söylencelere meraklı karısının etkisi altındadır. Cinayeti çözebilmek için "olaydaki hata"yı keşfetmeye çalışır. Bu arada, karısı da kendi yöntemiyle katilin peşine düşecek, toplumun gizli kalmasını yeğleyeceği bir sonuca ulaşacaktır...

Görgü Tanığı İncir, bir solukta okunan bir gerilim romanı. **Jody Shields**, Freud'un, ünlü hastası Dora'yla ilgili notlarından yararlanarak yazmış romanı. Yalnız küçük bir değişiklikle. Freud'un notlarında "intihar" diye geçen olayı "cinayet"e dönüştürmüş.

KAPAK RESMİ: MAX KURZWEIL

ISBN 978-975-07-0954-8

9 789750 709548
<http://www.canyayinlari.com>